

چیرک \ مـوان . نووسینی:

ئامانج شروانی

بـپـپـی خـی تـپـستا ناو پاسـک و بـر و مـا و بـبـوت، هـرچـند هـشتا بانگی نیوـی نـدابوو، کـچی بـناچاری مـتی وـرگرتبوو بـ ئـوی زوو بـگـتـو مـا و، تاوـکوو ئامادـکاری بـ مـواندارییـکـی ئـوار بـکات، ئـو یـکـمین جاری نییـک ناچار زوو کارـکـی خـی بـجـ بهـت، حـفتـی یـک دوو جارـان مـرد سـم زـکـی زـنگـکی بـ لـدـدا تا دـستـبـجـ بـتـو مـا و، جارـک مـام کاکلی بانگـهـشت کردوو بـ نانی ئـوار، جارـک کاکـ سوور، جارـک مـام هـینی، خـ هاوـکانی هـر تـواو نابن، نا. هـرچـند بـری زـر جارـان پـی گوتبوو کـ ئاوا نـکات، بـمـام ئـم زـت زـمـام هـر گوـشی پـ نـددا.

لـبـردـم بازای کووران دابـزی و گـشتـکی جوان، کیلـیـک تـمـات، بـک بامیـ و فـرد بـرنجـکی کـی و لـگـگـ دـستی خـی بـردنیـ و بـ مـا و. هـشتا ماندووـتی نـحـسابوو، مـرد وـرگـنـکـی شـیـاندی و داوای نانی نیوـی کرد. بـری هـر بـپـلـپـل بـک پاقـی زـرد کرد و لـگـگـ پارو ساوارـک و لـگـگـ نـ ماستاوـک، داینا لـپـشی. پـش ئـوی سـروسـمـی خـشی بـتـو، چایـکیـشی لـبـردـم دانا و ئینجا چوو بـ ناندینـک.

دوای ئـوی قاپوقاچاغـکانی نانی نیوـی جوان جوان شـرد، ئینجا دـستی کرد بـ چـشت لـنان، لـلایـک تـمـاتـی کووز دـکرد، لـ لایـک سـلـک پیازـکی سـر دـکرد و، لـ لایـک گسکی لـ مـا تـزاویـکـی دـدا، لـم لاشـو بـزگو و شتومـکـکانی لـدوای مـردـمـرد خـکـی هـدـگـرتـو. لـ دـی خـشیدا دـیگوت: «وـی دـنا ئـگـر وـکوو ئـم تـوـزـلـل خانـنـشین بوومایـ، شـو و ئـژانـم هـمووی لـگـگـ هـورینی هاوسـمان دـبرد سـر.»

هـرچـند بـری پـنج سالان لـ مـردی گـورـتر بوو، کـچی هـشتا هـر دـبـوایـ کـ کار بـکات، بـکوو بـتوانـت بـلـوی ژیانـی خـزانـ نـدارـکـیان دابین بکات، بـتایـتی کـ مـردـکـی ئـژ هـتا ئـواران لـ بن دیواری مزگـفتان دادـنـیشت و یاری دـمین و دامـی لـگـگـ پیرـمـرد و بـئیشانی گـگـک دـکرد، ماوـ ماوـش دـچوو گـزینـیـکـی نزیک مـایان و یـک دوو دـست قوماـریـشی دـدـاند، سـرباری ئـوانـش ئـم هـموو مـوانانـی دـهـنایـو مـا و.

بانگی دوای نیوـی یانی دا و بـری هـشتا لـ ناندینـک بوو و چـشتی

لډدنا، دمنادميش دبوایې بهه داوان به دیوځانکې بڼوات تا
پرډاخه ئاوک، پیا ځایک یان قاپ شفتیېک به مږدکې ببات.
تاونا تاوکیښ شیې مږدکې دهاټ و به توو ییېکېو پې دگوت:
«درنگه نانکې به ناماد نیې؟ ئستا نا ئستا ئو هاو یانم
دن، وکوو هموو جارن شم زارمان دکیت!»

برېری کاژر چواری ئوار بوو، ویستی سرخو وک بشکښت، چوو
به لای مږدکې تا داوای له بکات تا چاوکی له برنجکې بټ و
دوای د خولکې تر ئاگرکې نزم بکاتو، به کوو باش دم بدات.
مږدکې هاواری کرد: «به چما کارکرت دزیو تېو، هی تېحو،
کو و چشت لښانت بینو؟ ناشتو ئا به وومان بېی!»

موان هاتن و موان یشتن، کمک قاپو قاغیان پیس کرد و
دیوځانکې یان شم و و لډوای خیان به ځه شت، بری شکت و
ماندوو چاری ناچار شو و هووی به قاپ شوشتن و خاونکردن وای
دیوځانکې بې کرد. دوای یېک دوو کاژر به پشټی شکاوو برېو
ژووری نووستنکې یشته، هشتا نځه یشتبوو سر سرینکې، مږدی
دنگی هه هه نا و گوتی: «توخوا ژنکې پرډاخک ئوم به بښه،
ئم م ګلک ماندوو بووم.»

نووسینی: ثمانج شروانی

مانای وشکان:

زنگ به لډان: تللفن به کردن
بازای کووران بازایکی به ناوبانگی میلی شاری هولېر.
کووزکردن: قاش قاش کردن، پارچې پارچې کردن.